

Aarden vaten

*“Wij hebben deze schat in aarden vaten,
opdat de uitnemendheid van de kracht van God zij en niet uit ons.”*

2 Korintiërs 4:7

Aarden vaten werden in de oudheid voor allerlei doeleinden gebruikt. Kruikjes zoals wij die nog wel kennen, maar ook grote vaten. Er moeten er onnoemelijk veel gebruikt en verbruikt zijn. Aardewerk en scherven van aarden vaten komen bij opgravingen in grote hoeveelheden te voorschijn.

Ongetwijfeld zijn veel van de vaten, waarin de weduwe van de profeet op bevel van Elisa olie moest gieten, aarden vaten geweest. De burens konden ze wel aan haar te leen geven, want iedereen had immers aarden vaten ter beschikking. En ze waren ook niet zo kostbaar, dat men ze niet zou willen uitlenen. Ogenscheinlijk stond er bij die weduwe na het uitgieten van de olie een even onbelangrijke verzameling vaten als vóórdien. Maar de weduwe wist wel beter. Zij had een grote schat in die vaten (2 Kon. 4).

De vaten in Kana, waar de Heer Jezus het water in wijn veranderde, waren stenen vaten. Heel gewone vaten, zoals ze in ieder huis stonden. De bruiloftsgasten zullen ze wel gezien hebben. Niemand zal er bijzondere aandacht aan gegeven hebben. En toen de Heer gezegd had: “schem nu”, was er schijnbaar niets veranderd. Maar de dienstknechten wisten het wel!

Maar God heeft ons als een kostbare schat de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus geschonken.

Een vat blijft een vat. Ook die, waarover Paulus schrijft in 2 Korintiërs 4:7: *“Wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid van de kracht van God zij en niet uit ons”*. Het gaat daar kennelijk niet om het vat, maar om de inhoud. Het vat is niet

sterk en is van geringe waarde, maar de inhoud kan krachtig en waardevol zijn.

Wij zijn aarden vaten. Als zodanig zijn wij niet zo waardevol. Bovendien zijn wij krachteloos. Al heeft het ene vat meer uiterlijke versiering dan het andere, toch blijft het een zwak vat van geringe waarde. Maar God heeft ons als een kostbare schat de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus geschonken (2 Kor. 4:6-7). Daarin schuilt kracht, kracht van God en niet uit ons.

Toen Paulus dit beeld van aarden vaten gebruikte, heeft hij, naar ik meen, aan de geschiedenis van Gideon en de driehonderd mannen gedacht. Zij hadden aarden vaten, weinig geschikt voor de opdracht die zij hadden. Maar in hun kruiken was de lichtglans. Deze werd openbaar, zodra zij de kruiken braken.

Dit maakt duidelijk, dat wij bij de uitdrukking “aarden vaten” niet uitsluitend aan ons lichaam moeten denken. De mens is inderdaad uit de aarde, zoals Johannes de Doper in Johannes 4:31 zegt. Dat geldt zeker ook van ons lichaam. Maar met de woorden: *“Hij moet groter, maar ik geringer worden”*, heeft hij beslist niet bedoeld dat zijn lichaam wel zwakker mocht worden. Hij doopte nog. Zijn ijver was niet verminderd. Maar hij, de mens Johannes, moest terugtreden voor de heerlijkheid van Hem die uit de hemel is. En dat niet bij zijn dood, maar reeds tijdens zijn leven.

Zo ook bij Paulus. Reeds tijdens zijn leven droeg hij het sterven van Jezus in het lichaam om, opdat ook het leven van Jezus in zijn lichaam openbaar zou worden. Dezelfde gedachte ligt aan 2 Korintiërs 2:1-6 ten grondslag: *“ik was bij u in zwakheid, met veel vresen en beven; mijn spreken en mijn prediking kwam ook niet met meeslepemde woorden van wijsheid”*. Bij zijn arbeid in Korinte werd openbaar dat Paulus een aarden vat was. De

Bij zijn arbeid in Korinte werd openbaar dat Paulus een aarden vat was.

schoonheid van dat vat gaf hij prijs, verbrak hij, opdat de kracht van God openbaar zou worden.

Paulus kon roemen. Hij had in niets bij de uitnemendste apostelen achter gestaan. Toch zegt hij: *“Zeer gaarne zal ik*

us in zwakheden nog meer roemen, opdat de kracht van Christus over mij komt”.

Het gaat niet om het vat. Laat dat maar minder worden, verbroken worden; als de heerlijkheid van de schat maar meer en meer openbaar wordt.

Hoe staan wij tegenover deze dingen? Tonen wij de buitenwereld de betekenis van dat vat, of van de schat, die God daarin gegeven heeft? Voelen wij ons rijk met de *schat*, of met het *vat*, met onszelf?

Als wij de betekenis van het vat openbaren, zijn wij erg druk met de prediking van onszelf (2 Kor. 4:5). Dat is niet de waarheid aan het licht brengen (2 Kor. 4:2), daarin schuilt geen kracht. Daardoor is nog nooit zegen verspreid, Gods naam verheerlijkt of iemand tot bekering gekomen.

Zelfingenomenheid, tevredenheid met de eigen vermogens, pronken met intellect en ontwikkeling, neerbuigende minzaamheid tegenover eenvoudige (maar door Heer *geliefde*) broeders en zusters bewijzen hoe weinig iemand van de heerlijkheid van zijn hemelse schat heeft gezien, zo weinig, dat de aandacht gedurig op de schoonheid van het vat is gevestigd. Bij zo iemand wordt niet veel van de kracht van God openbaar.

Ook een te grote bezorgdheid voor de eigen persoon en de eigen belangen wijst op een dergelijke geestelijke armoede. Er mocht toch

eens een scherf van ons vat afspringen? Alsof de inhoud niet veel belangrijker is en meer naar buiten treedt naarmate het vat wegvalt. Er is een Ander, die voor ons – de vaten – de nodige zorg heeft. De Heer is vol van medegevoel en barmhartigheid. Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde, dat wij stof zijn.

In Romeinen 12 vermaant de apostel ons dat wij ons lichaam tot een levend, heilig en God welgevallig offer moeten stellen. Het gaat daar uiteraard niet om het lichaam van vlees en bloed alleen, maar om alles wat in en met dat lichaam gebeurt. Als wij ons, zolang wij in het lichaam zijn, geheel aan God toewijden, zal dat in de wereld verdrukking met zich meebrengen. Dat betekent alles schade te achten, zich te vernederen, de dingen die op de aarde zijn, niet zoeken. De Heer die daarin ons voorbeeld is, was veracht en de onwaardigste onder de mensen. Een discipel is niet meer dan zijn meester!

Zouden wij niet in de verleiding komen om bij dat alles ook een beetje aan onszelf en onze eer en belangen te denken? *“Hij moet groter worden”*, dat gaat nog wel; maar: *“ik geringer worden”* valt niet mee. Uiteindelijk moet ieder toch voor zichzelf zorgen, want een ander doet het niet.

Toch wel. God zorgt. De vermaning in Romeinen 12 is gegrond op de ontferming van God. In de eerste plaats Gods ontferming over ons toen wij nog zondaars waren. Maar dat was niet het einde van Gods ontferming. Wij blijven de voorwerpen van Zijn ontferming. Gods ontferming is niet de startlijn, waar wij onze loopbaan als gelovigen beginnen om dan verder maar op eigen krachten te teren. Nee, Zijn ontferming is de grond waarop wij staan, de atmosfeer, die wij inademen, de coach, die ons begeleidt. Op Zijn ontferming mogen wij rekenen tot onze laatste dag. Laten wij dan onszelf, ons vat, aan Hem toevertrouwen en ons verlustigen in wat wij in de kennis van onze Heer ontvangen hebben en de lichtglans daarvan openbaren.

Ten slotte nog een gedachte over de praktijk van ons leven op de momenten, waarin wij niet van de Heer kunnen getuigen, ons intensief met onze arbeid moeten bezighouden. Daarvoor wil ik ook het beeld van vaten met inhoud gebruiken. Ik denk aan flessen wijn. Er zijn liefhebbers, die er een hele verzameling in een kelder op na houden. Als zo'n fles opengaat, zal de kenner moeten

Zijn ontferming is de grond waarop wij staan

toegeven dat de eigenaar niet heeft gepocht, toen hij zijn wijn prees. De fles zelf was onbelangrijk en had geen waarde. Maar het etiket sprak van de waardevolle inhoud. Het etiket was niet de inhoud, maar bleek er wel mee in overeenstemming te zijn.

Onze fles kan niet altijd opengaan. Wij hebben onze werkzaamheden. Dan kan van de inhoud niet veel blijken. Maar het normale menselijke leven,

de buitenkant, is als het ware een etiket. Dat moet met de inhoud overeenstemmen. *Het stempel moet kloppen*. God geve dat ons stempel klopt, en dat wij vanuit ons aarden vat de lichtglans en heerlijkheid van onze schat mogen openbaren.

**Het stempel
moet kloppen**

Bode van het heil in Christus, nr. 1, januari 1967

Geplaatst met toestemming van de auteur.

Oude Sporen 2010

